RosDok Rostocker Dokumentenserver
Dieses Werk wurde Ihnen durch die Universitätsbibliothek Rostock zum Download bereitgestellt.
Für Fragen und Hinweise wenden Sie sich bitte an: digibib.ub@uni-rostock.de

Sophocles

Sophokleus Aias Mastigophoros

Rostochii: Myliander, 1606

http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn728235498

Druck Freier Zugang PUBLIC DOMAIN

9094

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn728235498/phys_0001
DFG

Cc_9094.
~~C II c_3869.~~

http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn728235498/phys_0002

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn728235498/phys_0003
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn728235498/phys_0004
DFG

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟ-
ΦΟΡΟΣ.

Herodotus.

Φιλέει ὁ Θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν· οὐ γὰρ ἐᾷ φρονέειν ἄλλον μέγα ὁ θεὸς, ἢ ἑωυτόν.

Solet Deus omnia sublimia mutilare, nec sinit quenquam spiritus altos gerere, cum ipse solus sit altißimus.

ROSTOCHII
Excudebat Stephanus Myliander.
Anno CIↃ IↃ CVI.

6.II.c.3869.

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn728235498/phys_0005
DFG

Reverendo & Clarissimo viro,
Dn. M. HALVARDO GVNARIO, Sacrosanctæ Theologiæ in Collegio Asloensium Lectori dignissimo, amico singulari.

JOHANNES POSSELIVS.

SUperbus à Deo deseritur, desertus autem perturbat omnia, & paulò post pœnam superbiæ persolvens, sibiipsi & universæ familiæ & Reip. pestem perniciemq; accersit. Punitæ superbiæ exemplum, SOPHOCLES, Poeta Tragicus non ignobilis, in AIACE Telamonio nobis exhibet: Is enim à patre monitus, ut adjuvantibus Dijs speraret victoriam, superbè deorum se nequaquam indigere auxilio respondit. Quare hic tantus vir, quem Homerus ἕρκος Ἀχαιῶν appellat, Ἐπινίκιον πρὸ νίκης canens, in media

dia ſtrage pecudum, quas pro principibus Græciæ per furorem mactaverat, diſcurrit, & duos ex grege grandiores arietes; cum alterum Agamemnonem, alterum Ulyſſem putaret, flagris cædit, & tandem impatientia & deſperatione fractus ſuo gladio incumbens, triſti morte perit, atq; ſuo exemplo comprobat dictum Chriſti: Quicquid eſt ſublime coram mundo, eſt abominatio coràm DEO. Et, qui de ſeipſo præſumit, antè proſternitur, quàm pugnet. Hoc igitur conſiderantes, diſcamus agnoſcere noſtram imbecillitatem, & cogitemus quod res eſt, Nullam virtutem ſine Deo eſſe perpetuam, nec metuamus Ajaces horum temporum, qui ſperant ſe vel invito Deo Eccleſiam delere poſſe, quibus haud dubiè ſimilis pœna, qualis in Tragœdia Sophoclis deſcribitur, impendet. Sunt autem & alij loci graviſsimi prudenter huic Tragœdiæ intertexti, ut verbi cauſa, De gratitudine & ingratitudine, de faſtidio rerum præſentium, de providentia, de obedientia debita Magiſtratibus, &c. Quamobrem omnibus ſtudioſis honeſtæ diſciplinæ &

 elo-

eloquentiæ, lectio Ajacis Sophoclei commendata esse debet, cum non solum res optimas contineat, sed easdem quoque magna varietate affectuum & splendore Elocutionis ornet & illustret. Quod ut commodius fieri posset, Ajacem Sophoclis seorsim edere, & eundem τοῖς φιλέλλησι proponere, & tuo nomini inscribere volui: Non quod existimem tibi Sophocleam lectionem ignotam esse, sed ut hac inscriptione aliquam meæ erga te mutuæ benevolentiæ & gratitudinis publicam significationem demonstrem. Deum oro, ut pias Ecclesias & studia literarum tueatur & regat, & te ad salutem Ecclesiæ longo tempore salvum & incolumem conservet. Benè & feliciter vale. Rostochij, ex musæo meo, die Philippi & Jacobi, Anno M. D. CVI.

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn728235498/phys_0008
DFG

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΙΑΝΤΟΣ Μαστιγοφόρου.

Τὸ δρᾶμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστι πραγματείας, ὥσπερ οἱ Ἀντηνορίδαι, καὶ αἰχμαλωτίδες, καὶ Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ Μέμνων. πεπτωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐδόκουν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ᾽ αὐτῷ πλέον τι ἀριστεύειν περὶ τὴν τοῦ σώματος κομιδήν. καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων κρατεῖ Ὀδυσσεύς. ὅθεν ὁ Αἴας τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν, παρακεκίνηται, καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην. ὥστε ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων, καὶ τέμνων δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας διαχειρίζεσθαι, καὶ τὰ μὲν, ἀνεῖλε τῶν τετραπόδων. τὰ δὲ, δήσας, ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν. ἐν οἷς ἐστι καὶ κριός τις ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσέα. ὃν δήσας, ἐμαστίγωσεν. ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται Αἴας ὁ μαστιγοφόρος, ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. Δικαίαρχος δὲ, Αἴαντος θάνατον ἐπιγράφει. ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις, ψιλῶς Αἴας ἀναγέγραπται.

Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας. καταλαμβάνει δὲ Ἀθηνᾶ τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτεύοντα τί ποτε ἄρα πράττει ὁ Αἴας, καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, καὶ προκαλεῖται εἰς τοὐμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ ὄντα, καὶ ἐπικομπάζοντα ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνῃρημένων. καὶ ὁ μὲν, εἰσέρχεται ὡς ἐπὶ τὸ

Universitäts Bibliothek Rostock http://purl.uni-rostock.de /rosdok/ppn728235498/phys_0009 DFG

μαστιγοῦν τὸν Ὀδυσσέα. παραγίνεται δὲ χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονός, ὅτι ποίμνια ἐσφάγησαν ἑλληνικά, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα. ἔξεισι δὲ καὶ Τέκμησσα τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακίς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποιμνίων ὅτι Αἴας ἐστίν, ἀγνοοῦσα δὲ τίνος εἰσὶ τὰ ποίμνια. μαθόντες οὖν παρ' ἀλλήλων τὸ ἀγνοούμενον, ὁ χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσσης ὅτι Αἴας ταῦτα ἔδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τοῦ χοροῦ ὅτι ἑλληνικὰ τὰ σφαγέντα ποίμνια, ἀπολοφύρονται. καὶ μάλιστα ὁ χορός. ἔνθεν δὴ ὁ Αἴας προελθών, ἔμφρων γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται. καὶ τούτου ἡ Τέκμησσα δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς. ὁ δὲ ὑποκριθεὶς πεπαῦσθαι, ἔξεισι καθαρσίων ἕνεκεν, καὶ ἑαυτὸν διαχειρίζεται. εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς Μενέλαον, καὶ πρὸς Ἀγαμέμνονα οὐκ ἐῶντας θάπτειν τὸ σῶμα. τὸ δὲ πέρας, θάψας αὐτὸν Τεῦκρος, ἀπολοφύρεται. Παρίστησι δὲ ὁ λόγος τῆς Τραγῳδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας οἱ ἄνθρωποι ἥκοιεν ἐπὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα, ὥσπερ ὁ Αἴας προσδοκήσας ἐγκρατὴς εἶναι τῶν ὅπλων, ἀχιλλείων καὶ ἀποτυχών, ἔγνω ἑαυτὸν ἀνελεῖν. αἱ δὲ τοιαῦται νῖκαι, οὐκ εἰσὶν ἐπωφελεῖς, οὐδὲ τοῖς δοκοῦσι νενικηκέναι. ὅρα γὰρ καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὰ περὶ τῆς ἥττης τοῦ Αἴαντος πάνυ δὲ βραχέων, καὶ περιπαθῶς.

„Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο,

Νόσ-

„ Νόσφιν ἀφεστήκει κεχολωμένη εἵνεκα τευχέων.

„ εἶτα αὐτοῦ ἀκούει τοῦ κεκρατηκότος, Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ, οὐκ ἐλυσιτέλησεν ἄρα αὐτῷ ἡ νίκη, τοιούτου ἀνδρὸς δὲ τὴν ἧτταν ἀποθανόντος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυστάθμῳ, πρὸς τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος. δαιμονίως δὲ εἰσφέρει περιλογίζουσαν τὴν Ἀθηνᾶν. ἀπίθανον γὰρ τὸν Αἴαντα προϊόντα, εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὥσπερ ἐξελέγχοντα ἑαυτόν. οὐδὲ μὴν ἕτερός τις ἠπίστατο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀπορρήτῳ, καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος δράσαντος. θεοῦ δὲ ἦν τὸ τοιοῦτον διασαφεῖν· καὶ Ἀθηνᾶς προσκηδομένης τοῦ Ὀδυσσέως, ἐφεξῆς,

„ Καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος
εἰς ὁδὸν κυνηγία.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος, διαφόρως ἱστορήκασιν. οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς, ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἱμορροῶν, οἱ δὲ ὅτι χρησμὸς ἐδόθη Τρωσὶ πηλὸν κατ' αὐτοῦ βαλεῖν. σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτὸς, καὶ οὕτω τελευτᾷ. οἱ δὲ, ὅτι αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν, ὧν ἐστὶ καὶ Σοφοκλῆς. Περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα ὅπερ ἐκάλυψεν ἡ λεοντὴ, ἄτρωτον ἦν. τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν, τρωτὸν ἔμεινε.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ Σαλαμινίων ναυτῶν, ἡγεμόνων.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἀθηνᾶ.

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn728235498/phys_0012
DFG

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

Ἀθ. Ἀεὶ μὲν ὦ παῖ Λαρτίου δέδορκά σε
πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κυνηγετοῦντα, καὶ μετρούμενον
ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς
εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον. εὖ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις.
ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους.
καί σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστὶν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς.
Ὀδ. Ὦ φθέγμ' Ἀθάνας φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως
φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενὶ,
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς τυρσηνικῆς.

καὶ

καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ' Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.
κεῖνον γὰρ οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.
νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
ἔχει περάνας, εἴπερ εἴργασται τάδε.
ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα.
κἀγὼ θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ.
ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν
λείας ἁπάσας, καὶ κατηναρισμένας
ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν τρέπει
καί μοι τις ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει,
φράζει τε, κἀδήλωσεν. εὐθέως δ' ἐγὼ
κατ' ἴχνος ᾄσσω· καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.
καιρὸν δ' ἐφήκεις. πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος,
τά τ' εἰσέπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χερί.
Αθ. Ἔγνων Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.
Οδ. Ἦ καὶ φίλη δέσποινα πρὸς καιρὸν πονῶ;
Αθ. Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι.
Οδ. Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα;
Αθ. Χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.
Οδ. Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;
Αθ. Δοκῶν ἐν ἡμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.

Οδ. Η

Οδ. Η καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' ἀργείοις τόδ' ἦν;
Αθ. Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ.
Οδ. Ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει.
Αθ. Νύκτωρ ἐφ' ἡμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος.
Οδ. Η καὶ παρέστη, κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο;
Αθ. Καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.
Οδ. Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου.
Αθ. Εγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς·
καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω, σύμμικτά τε
λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον
κύκλῳ ῥαχίζων· κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
δισσοὺς ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν.
ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις,
ὤτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά.
κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου,
τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν,
ποίμνας τε πάσας, ἐς δόμους κομίζεται,
ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων.
καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται.
δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
ὡς πᾶσιν ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῇς
θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου
τὸν ἄνδρ'. ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους
αὐγὰς ἀπείρξω, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν.

Οὗτος

οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλώτιδας χέρας
δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ·
Αἴαντα φωνῶ. στεῖχε δωμάτων πάρος.
Οδ. Τί δρᾷς Αθάνα· μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.
Αθ. Οὐ σῖγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;
Οδ. Μὴ πρὸς θεῶν ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων.
Αθ. Τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν;
Οδ. Εχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ, καὶ τανῦν ἔτι.
Αθ. Οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν.
Οδ. Εμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μένειν.
Αθ. Μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
Οδ. Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ἰδεῖν·
Αθ. Αλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.
Οδ. Πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ;
Αθ. Εγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.
Οδ. Γένοιτο μέν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου.
Αθ. Σίγα νυν ἑστὼς, καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων.
Οδ. Μένοιμ' ἄν· ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν·
Αθ. Ω οὗτος, αἶαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ·
Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου;
Αι. Ω χαῖρ' Αθάνα, χαῖρε διογενὲς τέκνον,
ὡς εὖ παρέστης. καί σε παγχρύσοις ἐγὼ
στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.
Αθ. Καλῶς ἔλεξας· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον.
ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς ἀργείων στρατῷ;
Αι. Κόμπος πάρεστι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
Η καὶ

Αθ. Ἡ καὶ πρὸς ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα;
Αι. Ως' ὅποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.
Αθ. Τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.
Αι. Θανόντες, ἤδη τἄμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα.
Αθ. Εἶεν. τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν, ἢ πέφευγέ σε;
Αι. Η τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;
Αθ. Εγωγ' ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.
Αι. Ηδιστος ὦ δέσποινα δεσμώτης ἔσω
θακεῖ. θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔτι πω θέλω.
Αθ. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλέον;
Αι. Πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκίου στέγης.
Αθ. Τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσῃ κακόν;
Αι. Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ.
Αθ. Μὴ, δῆτα, τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ.
Αι. Χαίρειν ἀθάνα τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι.
Κεῖνος δ' τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην.
Αθ. Σὺ δ' οὖν ἐπειδὰν τέρψις ὧδέ σοι τὸ δρᾶν
χρῶ χειρί: φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς.
Αι. Χωρῶ πρὸς ἔργον: τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι.
τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι.
Αθ. Ορᾷς ὀδυσσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση;
τούτου τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ἦν προνούστερος,
ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια.
Οδ. Εγὼ μὲν οὐδὲν οἶδ', ἐποικτείρω δέ νιν
δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,

ὅθ' οὔ-

οὔθ᾽ οὕνεκ᾽ ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ,
,, οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν.
,, ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
,, εἴδωλ᾽, ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
Αθ. Τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέρκοπον
μηδέν ποτ᾽ εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
μηδ᾽ ὄγκον ἄρῃς μηδέν᾽, εἴ τινος πλέον
ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάθει.
,, ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
,, ἅπαντα τἀνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
,, θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.
Χο. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου,
σὲ μὲν εὖ πράσσοντ᾽ ἐπιχαίρω·
σὲ δ᾽ ὅταν πληγὴ διὸς, ἢ ζαμενὴς
λόγος ἐκ δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
μέγαν ὄγκον ἔχω, καὶ πεφόβημαι
πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.
ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς,
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ᾽ ἡμᾶς
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ
λειμῶν᾽ ἐπιβάντ᾽ ὀλέσαι δαναῶν
βοτὰ καὶ λείαν,
ἥπερ δορίληπτος ἔτ᾽ ἦν λοιπὴ,
κτείνοντ᾽ αἴθωνι σιδήρῳ.
τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάττων

εἰς ὦ-

εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν
εὔπειστα λέγει· καὶ πᾶς ὁ κλύων
τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον,
τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
,, τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς
,, οὐκ ἂν ἁμάρτοι, κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ
,, τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι.
,, πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει.
,, καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς,
,, σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται.
,, μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν
,, καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικρῶν.
ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους
τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβῇ.
χ' ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦ-
τ' ἀπαλέξασθαι, σοῦ χωρίς.
ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι
μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες·
τάχ' ἂν ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,
σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.
ἦ ῥά σε ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις,
(ὢ μεγάλα φάτις, ὦ
μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς)

ὁρμα-

ὤρμασε πανδάμοις ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας·
ἤπου τινὸς νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
ἢ ῥα κλυτῶν ἐνάρων
ψευσθεῖσα δώροις, ἤτ᾽ ἐλαφηβολίαις.
ἢ χαλκοθώραξ᾽ ἢ τιν᾽ ἐνυάλιος
μομφὰν ἔχων
ξυνοῦ δορὸς ἐννυχίοις μαχαναῖς,
ἐτίσατο λώβαν;
οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ
παῖ τελαμῶνος ἔβας,
τόσσον ἐν ποίμναις πιτνῶν.
ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ᾽ ἀπερύκοι
καὶ Ζεὺς, κακὰν καὶ Φοῖβος ἀργείων φάτιν.
εἰ δ᾽ ὑποβαλλόμενοι·
κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
ἢ τᾶς ἀσώτου σισυφιδᾶν γενεᾶς,
μὴ μή μ᾽ ἄναξ,
ἔθ᾽ ὧδ᾽ ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ᾽ ἔχων,
κακὰν φάτιν ἄρῃς.
ἀλλ᾽ ἄνα ἐξ ἑδράνων, ὅπου μακραίωνι
στηρίζῃ ποτὲ τᾶδ᾽ ἀγωνίῳ σχολᾷ,
ἄταν οὐρανίαν φλέγων.
ἐχθρῶν δ᾽ ὕβρις ὧδ᾽ ἀτάρβητα
ὁρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
πάντων καγχαζόντων γλώσσαις
βαρυάλγητ᾽· ἐμοὶ δ᾽ ἄχος ἕστηκε.

Τε. Να-

Τε. Ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν,
ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, ὁ μέγας ὠμοκρατὴς
Αἴας, θολερῷ
κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

Χο. Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας
νὺξ ἥδε βάρος;
Παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος,
λέγ' ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.
ὥστ', οὐκ ἂν ἄιδρις ὑπείποις.

Τε. Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον;
θανάτῳ γὰρ ἴσον βάρος ἐκπεύσῃ.
μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμὶν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
Τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ.
κείνου χρηστήρια τἀνδρὸς

Χο. Οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς
αἴθωνος ἀγγελίαν
ἄτλατον, οὐδὲ φευκτὴν,
τῶν μεγάλων Δαναῶν
ὑποκληζομέναν,
τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.
ὤμοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον.

περίφαντος ἀνὴρ
θανεῖται, παραπλήκτῳ
χερὶ συγκατακτὰς
κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ,
καὶ βοτῆρας ἱππονόμους.

Τε. Ω μοι, ἐκεῖθεν ἐκεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν·
ὧν τὰ μὲν εἴσω σφάζ' ἐπὶ γαίας,
τὰ δ', πλευροκοπῶν, δίχ' ἀνερρήγνυ.
δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών,
τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
ῥιπτεῖ θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
κίονι δήσας,
μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν,
παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ·
κακὰ δεννάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων
κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν.

Χο. Ωρα τιν' ἤδη κάρα κα-
λύμμασι κρυψάμενον,
ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,
ἢ θοὸν εἰρεσίας
ζυγὸν ἑζόμενον,
ποντοπόρῳ ναῒ μεθεῖναι.
τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς
δικρατεῖς ἀτρεῖδαι
καθ' ἡμῶν. πεφόβημαι

λιθόλευ-

λιθόλευστον ἄρη.

ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυ-

πεὶς, τὸν αἶσ' ἄπλατος ἔχει.

Τε. Οὐκέτι. λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς

ἄΐξας ὀξὺς νότος ὡς, λήγει.

καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.

,, τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη,

,, μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,

,, μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

Χο. Ἀλλ' εἰ πέπαυται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ·

φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.

Τε. Πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις,

φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,

ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών.

Χο. Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν.

Τε. Ημεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες, ἀτώμεσθα νῦν.

Χο. Πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κατοῖδ' ὅπως λέγεις.

Τε. Ανὴρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,

αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς,

ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνών·

νῦν δ' ὡς ἔληξε, κἀνέπνευσε τῆς νόσου,

κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ,

ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος.

ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά;

Χο. Ξύμφημι δή σοι, καὶ δέδοικα μὴ κ θεοῦ

πληγή τις ἥκει. πῶς γὰρ, εἰ πεπαυμένος,

μηδὲν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται;

Τε. Ὡς ὧδ᾽ ἐχόντων τῶνδ᾽ ἐπίστασθαί σε χρή.

Χο. Τίς γὰρ ποτ᾽ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
Δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.

Τε. Ἅπαν μαθήσῃ τοὔργον, ὡς κοινωνὸς ὤν.
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ᾽ ἕσπεροι
λαμπτῆρες οὐκέτ᾽ ᾖθον, ἄμφηκες λαβὼν
ἐμαίετ᾽ ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενάς.
κἀγὼ ᾽πιπλήσσω, καὶ λέγω, τί χρῆμα δρᾷς
Αἴας; τί τήνδ᾽ ἄκλητος, οὔθ᾽ ὑπ᾽ ἀγγέλων
κληθεὶς, ἐφορμᾷς πεῖραν, οὔτε του κλύων
σάλπιγγος· ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὕδει στρατός.
ὁ δ᾽ εἶπε πρός με βαί᾽, ἀεὶ δ᾽ ὑμνούμενα.
„ Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
κἀγὼ μαθοῦσ᾽, ἔληξ᾽ ὁ δ᾽ ἐσσύθη μόνος.
καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν τύχας·
ἔσω δ᾽ ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὔκερών τ᾽ ἄγραν.
καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ᾽ ἄνω τρέπων,
ἔσφαζε, κἀρράχιζε· τοὺς δὲ δεσμίους
ᾐκίζεθ᾽ ὥστε φῶτας, ἐν ποίμναις πίτνων.
τέλος δ᾽ ἀπαΐξας διὰ θυρῶν σκιᾷ τινὶ
λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
τοὺς δ᾽ ἀμφ᾽ Ὀδυσσεῖ, συντιθεὶς γέλων πολὺν
ὅσην κατ᾽ αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ᾽ ἰών.
κἄπειτ᾽ ἐπαΐξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν,

ἔμφρων

ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται,
καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος,
παίσας κάρα, θώϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρνείου φόνου,
κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί.
Καὶ τὸν μὲν ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον,
ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος·
κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτέ.
κἀγὼ φίλοι δείσασα, τοὐξειργασμένον
ἔλεξα πᾶν ὅσον περ ἐξηπιστάμην.
ὁ δ' εὐθὺς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς,
ἃς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους
τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν·
ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων,
ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς μυκώμενος.
νῦν δ' ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ,
ἄσιτος ἀνήρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
σιδηροκμῆσιν, ἥσυχος θακεῖ πεσών·
καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν·
τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κὠδύρεται,
ἀλλ' ὦ φίλοι. (τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην)
ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
,, φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται φίλοι.
Χο. Τέκμησσα δεινὰ παῖ Τελεύταντος λέγεις

ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.
Αι. Ιώ μοι μοι·
Τε. τάχ' ὡς ἔοικε μᾶλλον. ἢ οὐκ ἠκούσατε
Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν;
Αι. Ιώ μοι μοι
Χο. Ανὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.
Αι. Ιώ παῖ, παῖ·
Τε. Ω μοι τάλαιν', Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ.
τί ποτε μενοινᾷ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.
Αι. Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
λεηλατήσει χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.
Χο. Ανὴρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε.
τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.
Τε. Ιδοὺ διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
τὰ τοῦδε πράγη, κἀὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.
Αι. Ιώ μοι φίλοι ναυβάται,
μόνοι ἐμῶν φίλων, μόνοι
τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ·
ἴδεσθέ μ' οἷα ἄρτι κῦ-
μα φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφίδρομον κυκλεῖται.
Χο. Οἴμ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
δηλοῖ δὲ τοὔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει.
Αι. Ιώ μοι γένος ναΐας
ἀρωγὸν τέχνας ἁλίαν

ὃς ἐπέ-

ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν·
σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορ-
κα ποιμένων ἐπαρκέσον-
τ' ἀλλά με συνδάιξον.

Χο. Εὔφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς
ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

Αι. Ορᾶς τὸν θρασὺν, τὸν εὐκάρδιον,
τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις,
τὸν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
ὤμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα.

Τε. Μὴ δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ' αὔδα τάδε.

Αι. Οὐκ ἐκτὸς; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμῇ πόδα;
αἰ, αἰ, αἰ, αἰ.

Χο. Ω πρὸς θεῶν ὕπεικε, καὶ φρόνησον εὖ.

Αι. Ιὼ δύσμορος, ὃς χεροῖν
μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας,
ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ καὶ
κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις,
ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα.

Χο. Τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν.

Αι. Ιὼ πάνθ' ὁρῶν, ἁπάντων τ' ἀεὶ
κακῶν ὄργανον τέκνον Λαρτίου,
κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

.. Ξὺν τῷ Θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται.

Αἰ. Ἴδοιμι δή νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.
ἰώ μοι μοι.

Χο. Μηδὲν μέγ' εἴπῃς. οὐχ' ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ;

Αἰ. Ἰὼ Ζεῦ προγόνων πάτερ.
Πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον,
ἐχθρὸν, ἄλημα, τούς τε δισ-
σάρχας ὀλέσας βασιλῆς,
τέλος θάνοιμι καὐτός.

Τε. Ὅταν κατεύχῃ ταῦτ' ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν
εὔχου. τί γὰρ δεῖ ζῆν με σοῦ τεθνηκότος;

Αἰ. Ἰὼ σκότος ἐμὸν φάος, ἔρεβος
ὦ φαενὸν ὡς ἐμοὶ,
ἕλεσθ' ἕλεσθ' οἰκήτορα,
ἕλεσθέ μ'. οὔτε γὰρ θεῶν
γένος, οὔθ' ἀμερίων
ἔτ' ἄξιος βλέπειν τι-
ν' εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων.
ἀλλά μ' ἁ διός γ' ἀλκίμα θεός
ὀλέτριον αἰκίζει.
ποῖ τις οὖν φύγῃ;
ποῖ μολὼν μενῶ;
εἰ τὰ μὲν φθίνει φίλοι,
τοῖς δ' ὁμοῦ πέλας,
μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα.
πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος
ἄν με χειρὶ φονεύοι.

Ω δυστά-

Τε. Ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον
φωνεῖν, ἃ πρόσθεν τοῦτο οὐκ ἔτλη ποτ' ἂν.

Αι. Πόροι ἁλίρροθοι, πάραλά τ' ἄντρα,
καὶ νέμος ἐπάκτιον,
πολὺν πολὺν δαρόν τε με
κατείχετ' ἀμφὶ τροίαν
χρόνον· ἀλλ' οὐκέτι μ' οὐ-
κέτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα·
τοῦτό τις φρονῶν ἴστω.
ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ
εὔφρονες ἀργείοις,
οὐκέτ' ἄνδρα μὴ
τόνδ' ἴδητ'. ἔπος
ἐξερέω μέγ' οἷον οὔ
τινα τροία στρατοῦ
δέρχθη, χθονὸς μολόντ' ἀπὸ
ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄ-
τιμος ὧδε πρόκειται.

Χο. Οὔτοι σ' ἀπείργειν, οὐθ' ὅπως ἐῶ λέγειν
ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.

Αι. Αἴ, αἴ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ,
καὶ τρίς. τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.
ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' ἰδαίας χθονὸς
τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ,

πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων·
ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν εἰς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει,
οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
ἄτιμος ἀργείοισιν ὧδ' ἀπόλλυμαι.
καί τοι τοσοῦτον γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,
εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι
κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινὶ,
οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
νῦν δ' αὖτ' ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας
ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.
κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι
γνώμης ἀπῇξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἂν ποτε
δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.
νῦν δ' ἡ διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ
ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπευθύνοντ' ἐμὴν,
ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βροτοῖς.
κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
„ ἐμοῦ μὲν οὐχ' ἑκόντος· εἰ δέ τις θεῶν
„ βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα.
καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
ἐχθαίρομαι· μισεῖ δέ μ' ἑλλήνων στρατὸς·
ἐχθεῖ δ' ἡ τροία πᾶσα, καὶ πεδία τάδε.
πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας,
μόνους τ' ἀτρείδας, πέλαγος αἰγαῖον περῶ;

καὶ ποι-

καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς
Τελαμῶνι, πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν
γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν;
οὐκ ἔστι τοὔργον τλητόν. ἀλλὰ δῆθ' ἰὼν
πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις,
καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θάνω;
ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφραίνοιμί που.
οὐκ ἔστι ταῦτα. πεῖρά τις ζητητέα
τοιάδ' ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ,
μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
,, αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου,
,, κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
,, τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει,
,, προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;
,, οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν
,, ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται·
,, ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι.
,, τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον.
Χο. Οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον
Αἴας ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός.
παῦσαί γε μέντοι, καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
γνώμης κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθείς.
Τε. Ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
,, οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.
ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς,

εἴπερ

εἴπερ τινὸς, σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που,
καὶ σῇ μάλιστα χειρί· τοιγαροῦν ἐπεὶ
τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σὰ,
καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς,
εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ συνηλλάχθης ἐμοὶ,
μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφείς τινι.
ἢν γὰρ θάνῃς σὺ, καὶ τελευτήσας ἀφῇς,
ταύτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο,
ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἕξειν τροφήν.
καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ,
λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν
Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ
οἵας λατρείας, ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.
τοιαῦτ' ἐρεῖ τις· κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ,
σοὶ δ' αἰσχρὰ τἄπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει.
ἀλλ' αἴδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν, ἐν λυγρῷ
γήρᾳ προλείπων· αἴδεσαι δὲ μητέρα
πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἥ σε πολλάκις
θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν.
οἴκτειρε δ' ὦναξ παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας
τροφῆς στερηθεὶς, σοῦ διοίσεται μόνος
ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων. ὅσον κακὸν
κείνῳ τε κἀμοὶ τοῦθ' ὅταν θάνῃς, νεμεῖς.

ἐμοὶ

ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὅ, τι βλέπω,
πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μου πατρίδ' ᾔστωσας δορὶ,
καὶ μητέρ', ἀλλ' ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με
καθεῖλεν ᾅδου θανασίμους οἰκήτορας.
τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι·
,, ἀλλ' ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν. ἀνδρί τοι χρεὼν
,, μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τί που πάθοι.
,, χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί.
,, ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος,
,, οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.
Χο. Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον ὡς κἀγὼ φρενὶ,
θέλοιμ' ἄν. αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.
Αι. Καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.
Τε. Ἀλλ' ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.
Αι. Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω.
Τε. Καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.
Αι. Ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἢ τί μοι λέγεις;
Τε. Μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.
Αι. Πρέπον γέτ' ἦν ἂν δαίμονος τοῦ 'μοῦ τόδε.
Τε. Ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι.
Αι. Ἐπῄνεσ' ἔργον, καὶ πρόνοιαν ἣν ἔθου.
Τε. Τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;
Αι. Δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν, ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.
Τε. Καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.

Αι. τί

Αἰ. Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν;
Τε. Ω παῖ, πατὴρ καλεῖ σε. δεῦρο πρόσπολων
ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
Αἰ. Ερποντι φωνεῖς ἢ λελειμμένῳ λόγου;
Τε Καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
Αἰ. Αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὐ
νεοσφαγῆ που τόνδε προσλεύσσων φόνον,
εἴπερ δικαίως ἔστ', ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν.
ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος,
τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
καί τοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
ὅθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν.
,, ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος.
,, τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, κάρτ' ἀνώδυνον κακόν.
,, ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.
ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
δείξῃς ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου τράφῃς.
τέως δὲ, κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
οὔτοι σ' Ἀχαιῶν οἶδα μήτις ὑβρίσῃ
στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ
λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπα κεἰ τανῦν
τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
ἀλλ'

ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς.
ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν,
κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολὴν, ὅπως
τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων,
τελαμῶνι δείξῃ, μητρί τ' ἐριβοίᾳ λέγω,
ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεὶ,
μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ.
καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
θήσουσ' ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.
ἀλλ' αὐτό μοι σὺ παῖ λαβὼν ἐπώνυμον
Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυῤῥάφου στρέφων
πόρπακος ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος.
τὰ δ' ἄλλα τεύχη, κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται.
ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
Καὶ δῶμ' ἀπάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γόους
,, δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.
,, πύκαζε θᾶσσον. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
,, θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.
Χο. Δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν.
οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.
Τε. Ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί;
Αι. ,, μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε. σωφρονεῖν καλόν.
Τε. Οἴ μ' ὡς ἀθυμῶ, καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου,
καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.
Αι. Ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς
ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι;

Εὐφυ-

Εὔφημα φώνει. Αι. Τοῖς ἀκούουσιν λέγε.
Τε. Σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ; Αι. Πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.
Τε. ταρβῶ γὰρ ὦ 'ναξ. Αι. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος
Τε. Πρὸς θεῶν μαλάσσου. Αι. Μωρά μοι δοκεῖς
εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς. (φρονεῖν,

Χο. Ω κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που
ναίεις ἁλίπλακτος εὐδαίμων,
πᾶσιν περίφαντος αἰεί·
Εγὼ δ' ὁ τλάμων,
παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος
Ιδαίᾳ μίμνω
λειμωνίᾳ μήλων πόᾳ
ἀνήριθμος, αἰὲν εὐνόμᾳ
χρόνῳ τρυχόμενος,
κακὰν ἐλπίδ' ἔχων
ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν
τὸν ἀπότροπον
ἀΐδηλον ἅδαν.
Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας
ξυνέστιν ἔφεδρος. ὤ μοι μοι,
θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος·
ὃν ἐξέπεμψω
πρὶν δή ποτε θουρίῳ
νικῶντ' ἐν Ἄρει
Νῦν δ' αὖ φρενὸς γ' οἰοβώτας
φίλοις μέγα πένθος εὕρηται·

Τὰ

τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν
μεγίστας ἀρετᾶς
ἄφιλα παρ' ἀφίλοις
ἔπεσ' ἔπεσεν
μελέοις Ἀτρείδαις.
ἦ που παλαιᾷ μὲν
ἔντροφος ἁμέρᾳ,
λευκῷ τε γήρᾳ
μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα
φρενομόρως ἀκούσῃ,
αἴλινον αἴλινον,
οὐδ' οἰκτρᾶς γόον
ὄρνιθος ἀηδοῦς
ἥσει δύσμορος·
ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς
θρηνήσει· χερόπληκτοι
δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
δοῦποι, καὶ πολιᾶς
ἀμύγματα χαίτας.
„ κρείσσων γὰρ ἅδᾳ κεύ-
„ θων, ἢ νοσῶν μάταν,
ὃς ἐκ πατρῴας
ἥκων γενεᾶς ἄριστος
πολυπόνων Ἀχαιῶν,
οὐκέτι συντρόφοις
ὀργαῖς ἔμπεδος,

ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ
Ω τλάμων πάτερ'
οἵαν σε μένει πυθέσθαι
παιδὸς δύσφορον ἄταν,
ἂν οὔπω τις ἔθρεψεν
αἰὼν Αἰακιδᾶν
ἄτερθέ γε τοῦδε.

Αι. Ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
,, φύει τ' ἄδηλα, καὶ φανέντα κρύπτεται.
,, κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἁλίσκεται
,, χ' ὡ δεινὸς ὅρκος, καὶ περισκελῆς φρένες.
καγὼ γὰρ ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε,
βαφῇ σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην στόμα
πρὸς τῆσδε τῆς γυναικὸς. οἰκτείρω δέ νιν
χήραν παρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν
Ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ,
μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύσωμαι θεᾶς.
μολὼν δὲ χῶρον ἔντ' ἂν ἀστιβῆ κίχω,
κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμὸν ἔχθιστον βελῶν,
γαίας ὀρύξας ἔνθα μήτις ὄψεται,
ἀλλ' αὐτὸ νὺξ ᾅδης τε σωζόντων κάτω.
Ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,
οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
,, ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,

ἐχθρῶν

ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.
τοι γὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μήν;
καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
τιμαῖς ὑπείκει. τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς
χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει.
ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος,
τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν·
δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
στένοντα πόντον. ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος
λύει πεδήσας, οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει.
ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεθα σωφρονεῖν;
ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι,
ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος
ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· ἔς τε τὸν φίλον
τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν.
ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα, διὰ τέλους γύναι
εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ.
ὑμεῖς θ' ἑταῖροι ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε
τιμᾶτε· Τεύκρῳ τ' ἢν μόλῃ, σημήνατε,
μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον.
ὑμεῖς δ' ἃ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως

πύθοισθε, κεἰ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

Χο. Ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμην.
ἰώ, ἰώ, πᾶν, πᾶν. ὦ
πὰν, πὰν ἁλίπλαγκτε,
κυλλανίας χιονοκτύπου
πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ
θεῶν χοροποί' ἄναξ, ὅπως μοι
νύσια κνώσια
ὀρχήματα αὐτοδαῆ
ξυνὼν ἰάψῃς.
νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων
μολὼν ἄναξ Ἀπόλλων
ὁ δάλιος, εὔγνωστος
ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων.
ἔλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων ἄρης.
ἰώ, ἰώ· νῦν αὖ νῦν
ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν
εὐάμερον πελάσαι φάος
θοῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας
λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
πάνθυτα θέσμια
ἐξήνυσεν, εὐνομίᾳ
σέβων μεγίστᾳ·
„πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει
„τε καὶ φλέγει· καὶ οὐδὲν ἀναύδη-
τον.

τον, εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων
Αἴας μετανεγνώσθη
θυμῶν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

Αγ. Ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω·
Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἄπο
κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον,
κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.
στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
μαθόντες, ἀμφέστησαν, εἶτ' ὀνείδεσιν
ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν· οὔτις ἔσθ' ὃς οὔ
τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ
ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὡς οὐκ ἀρκέσοι
τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν·
ὥστ' ἐς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν
κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.
λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω,
ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
ἀλλ' ἡμὶν Αἴας ποῦ 'στιν, ὡς φράσω τάδε;
„ τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.

Χο. Οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, νέας
βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.

Αγ. Ἰοῦ, ἰοῦ·
βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
πέμπων ἔπεμψεν, ἢ φάνην ἐγὼ βραδύς;

Χο. Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;

Αγ. Τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης

Universitäts Bibliothek Rostock http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn728235498/phys_0041 DFG

Μὴ 'ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ.

Χο. Ἀλλ' οἴχεταί τοι πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς
γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου.

Αγ. Ταῦτ' ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα,
εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.

Χο. Ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι;

Αγ. Τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον.
ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου
Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα,
εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως
θεὶς, εἶπε, κἀπέσκηψε παντοίᾳ τέχνῃ
εἶρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μηδ' ἀφέντ' ἐᾶν,
εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.
ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν τῇδ' ἔθ' ἡμέρᾳ μόνῃ
δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.
,, τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόητα σώματα
,, πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
,, ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
,, βλαστὼν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ.
κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος,
ἄνους καλῶς λέγοντος εὑρέθη πατρός.
,, ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, τέκνον, δορὶ
,, βούλου κρατεῖν μὲν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν.
,, ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο,
,, πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ,

κράτος

„ κρατος καταχτήσαιτ'· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
„ κείνων, πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος·
„ τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον· εἶτα δεύτερον
δίας Ἀθάνας, ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν
ηὐδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν·
τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος,
ἄνασσα τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
ἵστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη.
τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς
ἐκτήσατ' ὀργήν, οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν.
ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ τῇδέ θ' ἡμέρᾳ, τάχ' ἂν
γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.
τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας
πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς
Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας σοφός.
Χο. Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
ὅρα μολοῦσα τόνδ' ὁποῖ' ἔπη θροεῖ.
ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.
Τε. Τί μ' αὖ τάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἕδρας ἀνίστατε;
Χο. τοῦδ' εἰσάκουε τἀνδρὸς, ὡς ἥκει φέρων
Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ.
Τε. Οἴμοι, τί φῂς ἄνθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν,
Αγ. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν· Αἴαντος δ' ὅτι
θυραῖος εἴπερ ἐστιν, οὐ θαρσῶ πέρι.

Τε. Καὶ μὴν θυραῖος, ὥς τε μ' ὠδίνειν, τί φῄς;

Αγ. Ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται
σκηνῆς ὕπαυλον, μηδ' ἀφιέναι μόνον.

Τε. Ποῦ δ' ἐστὶ Τεῦκρος, κἀπὶ τῷ λέγει τάδε;

Αγ. Πάρεστι κεῖνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

Τε. Οἴμοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών.

Αγ. Τοῦ Θεστορείου μάντεως καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, ὅ τ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

Τε. Οἳ ἐγώ, φίλοι πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης·
καὶ σπεύσαθ' οἱ μὲν, Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν·
οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ', ἀντηλίους
ζητεῖτ' ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον κακήν.
ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη.
καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
οἴμοι τί δράσω τέκνον· οὐχ ἱδρυτέον.
ἀλλ' εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποι περ ἂν σθένω.
χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή,
σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς σπεύδει θανεῖν.

Χο. Χωρεῖν ἕτοιμος, κοὐ λόγῳ δείξω μόνον.
τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται.

Αι. Ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος
γένοιτ' ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι χολή.
δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἕκτορος, ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὁρᾶν·
πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι,

σιδη-

σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής.
ἔπηξα δ᾽ αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ
εὐνούστατον τῷδ᾽ ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶν δέ μοι
σὺ πρῶτος ὦ Ζεῦ (καὶ γὰρ εἰκὸς) ἄρκεσον.
αἰτήσομαι δέ σ᾽ οὐ μακρὸν γέρας λαβεῖν,
πέμψον τιν᾽ ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ
πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος,
ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος, οἰωνοῖς θ᾽ ἕλωρ
τοσαῦτά σ᾽ ὦ Ζεῦ προστρέπω· καλῶ δ᾽ ἅμα
πομπαῖον Ερμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
καλῶ δ᾽ ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους,
ἀεί θ᾽ ὁρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
σεμνὰς Εριννῦς, τανύποδας· μαθεῖν ἐμὲ
πρὸς τῶν Ατρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
ξυναρπάσειαν· ὥσπερ εἰσορῶσ᾽ ἐμὲ
αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
πρὸς τῶν φιλίστων ἐκ γόνων ὀλοίατο.
ἴτ᾽ ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ᾽ Εριννύες,
γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
σὺ δ᾽ ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν

ἥλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
ἦ που τάλαινα τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·
ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
ὦ θάνατε θάνατε νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών.
καί τοι σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών·
σὲ δ' ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
καὶ τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω
πανύστατον δὴ, κοὔποτ' αὖθις ὕστερον.
ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας
Σαλαμῖνος, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον,
κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
κρῆναί τε, ποταμοί θ' οἵδε καὶ τὰ Τρωικὰ
πεδία προσαυδῶ. Χαίρετ' ὦ τροφεῖς ἐμοὶ,
τοῦθ' ἡμῖν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ·
τὰ δ' ἄλλ' ἐν ᾅδου τοῖς κάτω μυθήσομαι.
„ Πόνος πόνῳ πόνον φέρει.
πᾶ πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;
κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμπαθεῖν τόπος.
ἰδοὺ, ἰδοὺ δοῦπον γὰρ κλύω τινά.
Ημ. Ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.
Ημ. Τί οὖν δή;

Ημ. πᾶν

Ημ. Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν.
Ημ. ἔχεις οὖν.
πόνου γε πλῆθος, κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον.
Ημ. Ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου μολὼν
κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.
Χο. Τίς ἂν δή μοι, τίς ἂν
φιλοπόνων ἁλιαδᾶν,
ἔχων ἀΰπνους ἄγρας,
ἢ τίς ὀλυμπιάδων
θεῶν, ἢ ῥυτῶν
βοσβορίων ποταμῶν
ἴδρις, τὸν ὠμόθυμόν γε,
εἴποθι πλάζοιτ' ἂν
προσβλέπων ἀπύοι;
σχέτλια γὰρ ἐμοί, τῶν
μακρῶν πόνων οὐρίῳ
μὴ πελάσαι δρόμῳ.
ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.
Τε. Ἰώ μοι μοι.
Χο. Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους;
Τε. Ἰὼ τλήμων.
Χο. Τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῶ.
τέκμησσαν οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμμένην.
Τε. οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι φίλοι.
Χο. Τί δ' ἐστίν;
Τε. Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς
κεῖται.

κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής.

Χο. Ὦ μοι ἐμῶν νόστων·
ὤ μοι κατέπεφνες
ἄναξ τόνδε τὸν συν-
ναύταν. ὦ τάλας,
ὦ ταλαίφρων γύναι.

Τε. Ὡς ὧδε τοῦτ᾽ ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.

Χο. τίνος πότ᾽ ἄρ᾽ ἔπραξε χειρὶ δύσμορος;

Τε. Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν τόδ᾽ ἔγχος περιπετοῦς κατηγορεῖ.

Χο. Ὦ μοι ἐμᾶς ἄτας.
οἶος ἄρ᾽ ἡμάχθης,
ἄφρακτος τῶν φίλων.
ἐγὼ δ᾽ ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάν-
τ᾽ ἄϊδρις, κατημέλησα.
πᾶ πᾷ
κεῖται ὁ δυστράπελος, ὁ
δυσώνυμος Αἴας·

Τε. Οὔτοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ.
φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίη βλέπειν
φυσῶντ᾽ ἄνω πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινίας
πληγῆς, μελανθὲν αἷμ᾽ ἀπ᾽ οἰκείας σφαγῆς
οἴμοι, τί δράσω· τίς σε βαστάσει φίλων;
ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι,
πεπτῶτ᾽ ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.

ὦ δύσ-

ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὤν, οἵως ἔχεις·
ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

Χο. Ἔμελλες δὴ τάλας,
ποτὲ χρόνῳ στερεόφρων
ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν
μοῖραν ἀπειρεσίων,
πόνων. τοῖά μοι
παννυχα καὶ φαέθον-
τ' ἀνεστέναζες ὠμόφρων
ἐχθοδόπ' ἀτρείδαις
οὐλίῳ σὺν πάθει.
μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος
ἄρχων χρόνος πημάτων
ἦμος ἀριστόχειρ
ἀχιλλέως ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.

Τε. Ἰώ μοι μοι.

Χο. Χορεῖ πρὸς ἧπαρ (οἶδα) γενναία δύη.

Τε. Ἰώ μοι μοι.

Χο. Οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι γύναι,
τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

Τε. Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρο-

Χο. Ξυναυδῶ. (νεῖν.

Τε. Οἴμοι τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
χωροῦμεν. οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποί.

Χο. Ὤμοι ἀναλγήτων
δισσῶν ἐθρόησας

ἀναυ-

ἄναυδον γ' Ἀτρειδῶν
ἔργον τῷδ' ἄχει.
ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

Τε. Οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε, μὴ θεῶν μέτα.

Χο. Καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.

Τε. Τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.

Χο. Ἦ ῥα κελαινώπαν
θυμὸν ἐφυβρίζει
ὁ πολύτλας ἀνήρ,
γελᾷ δὲ τοῖσι μαινομένοις
ἄχεσιν πολὺν γέλωτα.
φεῦ φεῦ,
ξὺν διπλοῖ βασιλέες.
κλύοντες Ἀτρεῖδαι.

Τε. Οἱ δ' οὖν γελώντων, κἀπιχαιρόντων κακοῖς
τοῖς τοῦδ', ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν,
θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.
„οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χεροῖν
„ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ.
ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς,
αὑτῷ δὲ τερπνός. ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν,
ἐκτήσαθ' αὑτῷ, θάνατον ὅνπερ ἤθελε.
τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα,
θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὐ

Χο. Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.

Αιας

Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἔστιν, ἀλλ' ἐμοὶ
λιπὼν ἀνίας τε καὶ γόους διοίχεται.

Τευ. Ἰώ μοι μοι.

Χο. Σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν,
βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

Τευ. Ω φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοὶ,
ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

Χο. Ολωλεν ἀνὴρ Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.

Τευ. Ωμοι, βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης.

Χο. ὡς ὧδ' ἐχόντων. Τευ. Ω τάλας ἐγὼ, τάλας.

Χο. πάρα στενάζειν. Τευ. Ω περισπερχὲς πάθος.

Χο. ἄγαν γε Τεῦκρε. Τε. φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκ-
τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς τρωάδος; (νον

Χο. μόνος παρὰ σκηναῖσιν. Τευ. οὐχ ὅσον τάχος
δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις ὡς κενῆς
σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
„ ἴθ' ἐγκόνει, σύγκαμνε, τοῖς θανοῦσί τοι
„ φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν.

Χο. Καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν
ἐφίετ' ἀνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει.

Τευ. Ω τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
ἄλγιστον ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγὼ
ὁδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὁδῶν
μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην,
ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην
μόρον, διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος.

ὀξεῖα

ὀξεῖα γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινὸς,
διῆλθ᾽ Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἴχῃ θανών.
ἁγὼ κλύων δύστηνος, ἐκποδὼν μὲν ὤν,
ὑπεστέναζον· νῦν δ᾽ ὁρῶν ἀπόλλυμαι.
οἴμοι.
ἴθ᾽ ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
ὦ δυσθέατον ὄμμα, καὶ τόλμης πικρᾶς,
ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας, φθίνεις.
ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς
τοῖς σοῖς ἀρήξαντ᾽ ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
ἦπου Τελαμὼν, σὸς πατὴρ ἐμός θ᾽ ἅμα,
δέξαιτ᾽ ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ᾽ ἴσως
χωροῦντ᾽ ἄνευ σοῦ; πῶς γάρ, οὐχ᾽, ὅτῳ πάρα
μηδ᾽ εὐτυχοῦντι, μηδὲν ἥδιον γελᾶν.
οὗτος, τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν;
τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
σὲ φίλτατ᾽ Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ
κράτη θανόντος, καὶ δόμους νέμοιμι σούς.
τοιαῦτ᾽ ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρᾳ βαρὺς
ἐρεῖ πρὸς οὐδὲν, εἰς ἔριν θυμούμενος.
τέλος δ᾽ ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
δοῦλος λόγοισιν ἀντ᾽ ἐλευθέρου φανείς.
τοιαῦτα μὲν κατ᾽ οἶκον. ἐν Τροίᾳ δέ μοι
πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ᾽ ὠφελήσιμοι.
καὶ ταῦτα πάντα, σοῦ θανόντος εὑρόμην.

οἴμοι

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn728235498/phys_0052
DFG

οἴμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ὦ τάλας, ὑφ' οὗ
φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας. εἶδες ὡς χρόνῳ
ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ, καὶ θανών, ἀποφθίσειν;
σκέψασθε πρὸς θεῶν τύχην δυοῖν βροτοῖν·
Ἕκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
ζωστῆρι πρισθεὶς, ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων
ἐγνάπτετ' αἰὲν, ἔστ' ἀπέψυξεν βίον·
οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων,
πρὸς τοῦτ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι.
ἆρ' οὐκ ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος,
κἀκεῖνον ᾅδης δημιουργὸς ἄγριος;
,, ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ
,, φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς.
ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω, κἀγὼ τάδε.
Χο. Μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ
φράζου τὸν ἄνδρα, χ' ὤ, τι μυθήσῃ τάχα.
βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
γελῶν, ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.
Τευ. τίς δ' ἐστὶν ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;
Χο. μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν.
Τευ. Ορῶ. μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ὢν, οὐ δυσπετής.
Με. οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει.
Τευ. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;

Με. δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ' ὃς κραίνει στρατοῦ.
Τευ. Οὐκοῦν ἂν εἴποις ἥντιν' αἰτίαν προθείς;
Με. Οθ' οὕνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
ἄξειν ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον.
ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω φρυγῶν
ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον,
νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἕλοι δορί.
κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν,
ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ' ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην,
θανόντες ἂν προὐκείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ·
οὗτος δ' ἂν ἔζη. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς
τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν·
ὧν οὕνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ.
ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος,
ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται.
πρὸς ταῦτα, μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος.
εἰ γὰρ βλέποντος μὴ δυνήθημεν κρατεῖν,
πάντος θανόντος ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς,
χερσὶν παρευθύνοντες. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν.
„ καί τοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἄνδρα δημότην
„ μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν
„ οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
„ φέροιντ' ἂν ἔνθα μὴ καθεστήκοι δέος,
„ οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι.

μηδὲν

„ μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων.
„ ἀλλ' ἄνδρα χρὴ, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα,
„ δοκεῖν πεσεῖν ἂν, κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
„ δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν, αἰσχύνη θ' ὁμοῦ,
„ σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο.
„ ὅπου δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ' ἃ βούλεται παρῇ,
„ ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ,
„ ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν, εἰς βυθὸν πεσεῖν.
„ ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
„ καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἂν ἡδώμεθα,
„ οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις, ἂν λυπώμεθα,
„ ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
αἴθων ὑβριστής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ,
καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
μὴ τόνδε θάπτων, αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς.

Χο. Μενέλαε μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς,
εἶτ' αὐτὸς ἐκθανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ.

Τευ. οὐκ ἄν ποτ' ἄνδρες ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν, εἶθ' ἁμαρτάνει·
ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι,
τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
ἄγ' εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις, ἦ σὺ φῂς ἄγειν
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὑτοῦ κρατῶν;
ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δέ σοι λεῶν
ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;

Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ᾽ ἡμῶν κρατῶν.
οὐδ᾽ ἔσθ᾽ ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον
ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς, ἢ καὶ τῷδέ σε.
ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ᾽ ἔπλευσας, οὐχ᾽ ὅλων
στρατηγὸς, ὥστ᾽ Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε.
ἀλλ᾽ ὧνπερ ἄρχεις, ἄρχε, καὶ τὰ σέμν᾽ ἔπη
κόλαζ᾽ ἐκείνους· τόνδε δ᾽ εἴτε μὴ σὺ φῄς,
εἴθ᾽ ἅτερος στρατηγὸς, εἰς ταφὰς ἐγὼ
θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα·
οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ᾽ ἐστρατεύσατο
γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ.
ἀλλ᾽ οὕνεχ᾽ ὅρκων οἷσιν ἦν ἐπώμοτος,
σοῦ δ᾽ οὐδέν. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.
πρὸς ταῦτα, πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν,
καὶ τὸν στρατηγὸν, ἧκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
οὐκ ἂν στραφείην, ὡς ἂν ᾖς οἷόσπερ εἶ.

Με. Οὐκ αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
Τευ. τὰ σκληρὰ γάρ τοι κἂν ὑπέρδικ᾽ ᾖ, δάκνει.
Με. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν.
Τευ. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.
Με. μέγ᾽ ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ᾽ εἰ λάβοις.
Τευ. κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ᾽ ὡπλισμένῳ.
Με. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς μέγαν τρέφει.
Τευ. Ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ᾽ ἔξεστι φρονεῖν.
Με. Δίκαια γὰρ τόνδ᾽ εὐτυχεῖν κτείναντά με;
Τευ. κτείναντα; δεινόν γ᾽ εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών.

Με. θε-

Με. Θεὸς γὰρ ἐκσῴζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.
Τευ. Μὴ νῦν ἀτίμα θεοὺς, θεοῖς σεσωσμένος.
Με. Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;
Τευ. Εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών.
Με. Τοῦσγ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους· οὐ γὰρ καλόν.
Τευ. Ἡ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ.
Με. Μισοῦντ' ἐμίσει. καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.
Τευ. κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς ηὑρέθης.
Με. Ἐν τοῖς δικασταῖς κοὐκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη.
Τευ. Πόλλ' ἂν καλῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά.
Με. Τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι.
Τευ. οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
Με. Ἕν σοι φράσω, τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον.
Τευ. Σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον, ὡς τεθάψεται.
Με. ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασὺν,
ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες ἡνίκ' ἐν κακῷ
χειμῶνος εἴχετ' ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυφεὶς,
πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων·
οὕτω δὲ καί σε καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα,
σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας
χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.
Τευ. Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων,
ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
κᾆτ' αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοὶ,
ὀργήν θ' ὅμοιος, εἶπε τοιοῦτον λόγον,

„ ὦ 'νθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
„ εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος.
τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.
ὁρῶ δέ τοι νιν· κἄστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ᾐνιξάμην;

Με. Ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρὸν εἰ πύθοιτό τις
λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα.

Τευ. Ἄφερπέ νυν· κἀμοὶ γὰρ αἴσχιστον κλύειν
ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.

Χο. Ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.
ἀλλ' ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
τῷδ' ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.

Τευ. Καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πλησίον
πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ.
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας,
ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς ὅς σ' ἐγείνατο.
θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτου,
ἱκτήριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ
βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός,
γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος,
αὕτως ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.

ἔχ' αὐ-

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn728235498/phys_0058
DFG

ἔχ' αὐτὸν ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε
κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔστ' ἐγὼ μόλω,
τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ.

Χο. Τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει
πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός,
τὰν ἄπαυστόν γ' αἰὲν ἐμοὶ
δορυσσόντων μόχθων
ἄταν ἐπάγων
ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν,
δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων;
ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι
μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον ᾅδαν
κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν
ἔδειξ' ὅπλων ἕλλα-
σι κοινὸν Ἄρην.
„ ὦ πόνοι πρόγονοι πόνων·
κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.
κεῖνος οὔτε στεφάνων,
οὔτε βαθειᾶν κυλίκων
νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον,
δύσμορος, οὔτ' ἐννυχίαν
τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων·
ἐρώτων δ' ἀπέπαυσεν, ὢ μοι.

κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις
τεγγόμενος κόμας λυγράς,
μνήματα Τροίας.
πρὶν μὲν οὖν ἐννυχίου
δείματος ἦν μοι προβολὰ
καὶ βελέων θούριος Αἴας·
νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ
δαίμονι· τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν
τέρψις ἐπέσται; γενοίμαν
ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
πρόβλημ' ἁλίκλυστον, ἄκραν
ὑπὸ πλάκα Σουνίου,
τὰς ἱερὰς ὅπως προσεί-
ποιμεν Ἀθάνας.

Τευ. Καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον·
δῆλος δέ μοι 'στὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα.

Αγα. Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτεὶ χανεῖν;
σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλώτιδος λέγω.
ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο,
ὑψήλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις,
ὅτ' οὐδὲν ὤν, τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ,
κοὔτε στρατηγοὺς, οὔτε ναυάρχους μολεῖν
ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ, διωμόσω,

ἀλλ'

ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φής, Αἴας ἔπλει.
ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;
ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;
τοῦ βάντος, ἢ τοῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ;
οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε;
πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε,
εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί.
κοὐκ ἀρκέσει ποθ' ὑμὶν οὐδ' ἡσσημένοις
εἴκειν ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκε κριταῖς·
ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βάλλετέ που,
ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι·
,, ἐκ τῶνδε μέν τοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε
,, κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
,, εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν,
,, καὶ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
,, ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς
,, οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι·
,, ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ, κρατοῦσι πανταχοῦ.
,, μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
,, μάστιγος ὀρθὸν εἰς ὁδὸν πορεύεται·
καί σοι προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
ὁρῶ τάχ' εἰ μὴ νοῦν καταχτήσῃ τινά.
ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
θαρσῶν ὑβρίζεις, κἀξελευθεροστομεῖς.
οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν,

ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον,
ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ.
τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω.
Χο. Εἴθ' ὑμὶν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν.
τούτου γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι.
Τευ. φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
„ χάρις διαρρεῖ, καὶ προδοῦσ' ἁλίσκεται·
εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν πόνων
Αἴας ἔτ' ἴσχει μνῆστιν, οὗ σὺ πολλάκις
τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί·
ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα.
ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη·
οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν, ἡνίκα
ἑρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλεισμένους,
ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς
ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος· ἀμφὶ μὲν νεῶν
ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις
πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη
πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ;
τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε,
ὃν οὐδαμοῦ φῄς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;
ἆρ' ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
χὤτ' αὖθις αὐτὸς Ἕκτορος μόνος μόνου
λαχών τε κἀκέλευστος ἦλθεν ἀντίος,
οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθεὶς
ὑγρᾶς

ὑγρᾶς ἀρύρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν;
οὐδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα· σὺν δ' ἐγὼ παρὼν
ὁ δοῦλος οὑκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς
δύστηνε, ποῦ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς;
οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφη πατήρ,
ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
Ἀτρέα δ' ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον,
προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς κρήσσης, ἐφ' ᾗ
λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φυτεύσας πατήρ,
ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν·
τοιοῦτος ὤν, τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν;
ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς;
ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας, ἐμὴν
ἴσχει ξύνευνον μητέρ'· ἣ φύσει μὲν ἦν
βασίλεια, Λαομέδοντος· ἔκκριτον δέ νιν
δώρημα κείνῳ δῶκεν Ἀλκμήνης τόκος.
ἆρ' ὧδ' ἀριστέοιν δυοῖν
βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος,
οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνῃ λέγων;
εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
βαλεῖτε χ' ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους.
ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ
θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ
γυναι-

γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ θ᾽ ὁμαίμονος λέγω.
πρὸς ταῦθ᾽, ὅρα μὴ τοὐμὸν ἀλλὰ καὶ τὸ σόν·
ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσῃ ποτὲ
καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ ᾽ν ἐμοὶ θρασύς.

Χο. Αναξ Οδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ᾽ ἐληλυθὼς,
εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει.

Οδ. Τί δ᾽ ἔστιν ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ᾐσθόμην
βοὴν Ατρειδῶν τῷδ᾽ ἐπ᾽ ἀλκίμῳ νεκρῷ.

Αγ. Οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστους λόγους
ἄναξ Οδυσσεῦ τοῦδ᾽ ὑπ᾽ ἀνδρὸς ἀρτίως;

Οδ. Ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω,
κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά.

Αγ. Ηκουσεν αἰσχρά. δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτα με.

Οδ. Τί γάρ σ᾽ ἔδρασεν ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν;

Αγ. Οὔ φησ᾽ ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.

Οδ. Εξεστιν οὖν εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ
σοὶ μηδὲν ἧσον ἢ πάρος ξυνηρεμεῖν;

Αγ. Εἰπ᾽ ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
φίλον σ᾽ ἐγὼ μέγιστον Αργείων νέμω.

Οδ. Ακουέ νυν· τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ᾽ ἀναλγήτως βαλεῖν·
μηδ᾽ ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.
κἀμοὶ γὰρ ἦν ποθ᾽ οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ κράτησα τῶν Αχιλλείων ὅπλων·

ἀλλ᾽

ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοί,
οὐκ ἄνγ' ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
ἕν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων ὅσοι
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως ἀτιμάζοιτό σοι.
οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
,, φθείροις ἄν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
,, βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς.
Αγα. Σὺ ταῦτ, Ὀδυσσεῦ τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;
Οδ. Ἐγωγ'· ἐμίσουν δ' ἡνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.
Αγα. Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;
Οδ. Μὴ χαῖρ' Ἀτρείδη κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
Αγα. Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον.
Οδ. ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.
Αγα. Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.
Οδ. Παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.
Αγα. Μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.
Οδ. Ὅδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.
Αγα. Τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδῇ νέκυν;
Οδ. Νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ.
Αγα. Τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν.
Οδ. Ἡ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καὖθις πικροί.
Αγα. τοιούσδ' ἐπαινεῖς, δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους;
Οδ. Σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
Αγα. Ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδέ θ' ἡμέρᾳ φανεῖς.
Οδ. Ἄνδρας μὲν οὖν ἕλλησι πᾶσιν ἐνδίκους.

Αγα. Α-

Αγα. Ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν;
Οδ. Ἔγωγε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι.
Αγα. Ἦ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.
Οδ. Τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν;
Αγα. Σὸν ἆρα τοὔργον οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
Οδ. Ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχοῦ χρηστός γ' ἔσῃ.
Αγα. Ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ' ὡς ἐγὼ
σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὢν, ἔμοιγ' ὅμως
ἔχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρή.
Χο. Ὅστις σ' Ὀδυσσεῦ μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν
φῦναι τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνήρ.
Οδ. Καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι
ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσον
χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.
Τευ. Ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
λόγοισι· καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ.
τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνήρ,
μόνος παρέστης χερσὶν, οὐδ' ἔτλης παρὼν
θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα.
ὡς ὁ στρατηγὸς οὑπιβρόντητος μολὼν,
αὐτός τε χὠ ξύναιμος ἠθελησάτην
λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ·
τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ
μνή-

μνήμων τ' Ἐριννὺς, καὶ τελεσφόρος δίκη,
κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἤθελον
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δ' ὦ γεραιοῦ σπέρμα λαρτίου πατρὸς,
τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἐᾶν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ·
τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρατε· κεἴ τινα στρατοῦ
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν.
ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς, ἐσθλῶς ὢν ἐπίστασο.

Οδ. Ἀλλ' ἤθελον μέν· εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον
πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἶμ' ἐπαινέσας τὸ σόν.

Τευ. Ἅλις. ἤδη γὰρ πόλις ἐκτέταται
χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον
χερσὶ ταχύνατε, τοὶ δ' ὑψίβατον
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων
θέσθ' ἐπίκαιρον· μία δ' ἐκ κλισίας
ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον
κόσμον φερέτω.
σὺ δὲ παῖ τοῦ πατρὸς ἔσον ἰσχύεις,
φιλότητι θίγων, πλευρὰς σὺν ἐμοὶ
τάσδ' ἐπικούφιζ'. ἔτι γὰρ θερμαὶ
σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ
φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,
τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ·

κοὐ-

καὶ οὐδενί πω λῴονι θνητῶν
Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.
Χο. Ἦ πολλὰ βροτοῖς ἐστιν ἰδοῦσι
„ γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
„ τῶν μελλόντων, ὅ, τι πράξει.

ΤΕΛΟΣ ΑΙΑΝΤΟΣ
Μαστιγοφόρου.

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn728235498/phys_0069
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn728235498/phys_0070
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn728235498/phys_0071
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn728235498/phys_0072
DFG

μνήμων τ' Ἐρινὺς, καὶ τελ
κακοὺς κακῶς φθείρειαν,
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβα
σὲ δ' ὦ γεραιοῦ σπέρμα
τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπι
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχ
τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρατε
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλ
ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσ
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς, ἐσθλὸς

Ὀδ. Ἀλλ' ἤθελον μέν· εἰ δὲ μ
πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἶμ'

Τευ. Ἅλις. ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτ
χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλ
χερσὶ ταχύνατε, τοὶ δ' ὑ
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶ
θέσθ' ἐπίκαιρον· μία δ'
ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδ
κόσμον φερέτω.
σὺ δὲ παῖ τοῦ πατρὸς ἔσον
φιλότητι θιγὼν, πλευρὰς
τάσδ' ἐπικούφιζ'. ἔτι γὰρ θ
σύριγγες ἄνω φυσῶσι μ
μένος· ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλ
φησὶ παρεῖναι, σούσθω, β
τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πά